

vadí, by nebylo žalovaným dáno na výběr, by dostáli své platební povinnosti buď zaplacením nebo složením na soudě, ježto žalobní prosba o zaplacení zahrnuje v sobě i žádost o složení na soud (viz rozhodnutí čis. 3369, 4747 sb. n. s.).

### Čís. 7774.

**Placená dovolená zaměstnanců (zákon ze dne 3. dubna 1925, čis. 67 sb. z. a n.).**

**Pro přerušení zaměstnání jest rozhodným vzdálení se z práce (absence), nikoliv však pohnutka, proč k němu došlo.**

**Nelze tu použití předpisů §§ 902 a 903 obč. zák., jež se vztahují pouze na lhůty. Rozhodnou jest zde prostě doba, po kterou nebyla práce konána, při čemž dlužno počítati i zlomek dne.**

**Okolnost, že do doby vzdálení se z práce spadal prvý květen, nemá významu, jde-li o dovolenou za příští rok.**

(Rozh. ze dne 10. února 1928, Rv II 329/27.)

V řízení o žalobě zaměstnanců proti zaměstnavateli o poskytnutí dvoudenní dovolené a o zaplacení dvoudenní mzdy vznesl žalovaný mezitímní určovací návrh, že stávkou v podniku žalovaného zahájenou dne 14. dubna 1925, za níž žalobci u žalovaného nepracovali od 14. dubna 1925 do 26. května 1925 včetně a práci dnem 27. května 1925 nastoupili, při čemž žalobci v této době jinde zaměstnání nebyli, přestali žalobci býti trvalými zaměstnanci žalovaného se služební dobou více než patnáctiletou ve smyslu zákona ze dne 3. dubna 1925, čis. 67 sb. z. a n., že nárok žalobců na roční osmidenní placenou dovolenou není po právu a že žalobci jsou povinni to uznati. **Procesní soud** prvního stádu uznal právem podle mezitímního určovacího návrhu, **odvolací soud** mezitímní určovací návrh zamítl. **Důvody:** Odvolání bylo vyhověno, protože první soud mylným výpočtem šestitýdenní lhůty § 1 (2) zák. čis. 67/1925 věc po stránce právní nesprávně posoudil. Odvolatelé vytýkají prvnímu soudci, že den 14. dubna 1925, kdy začala stávka, rozkouskoval a 45 minut tohoto dne počítal v neprospěch dělníků do doby, po kterou nebyli u žalované firmy zaměstnání. Tato výtku jest ospravedlněná, protože výpočet a momento ad momentum odporuje ustanovení § 902 obč. zák. ve znění třetí dílčí novely. Podle druhého odstavce tohoto § končí lhůta podle týdnů určená, tím dnem v posledním týdnu, jenž jest pojmenován stejně jako den události, kterým lhůta začíná plynouti. V souzeném případě není sporno, že stávka, událost, pro počítání šestinedělní lhůty § 1 (2) cit. zák. rozhodná, počínala dne 14. dubna 1925, to jest v úterý. Za poslední den šestitýdenní lhůty nutno proto pokládati úterý dne 26. května 1925, a poněvadž podle § 903 obč. zák. ve znění třetí dílčí novely, na který odvolatelé právem poukazují, právní účinky plynoucí z toho, že někdo nesplnil závazek nebo se omeškal, nastávají teprve vypršením

posledního dne lhůty, v souzeném případě uplynutím dne 26. května 1925, stačilo k zachování práv dělníků s nepřetržitým patnáctiletým zaměstnáním, když začali pracovat dne 27. května 1925, kdy práce podle nesporného přednesu obou stran skutečně zase počala. Citovaný § 1 (2) ustanovuje výslovně, že přerušení zaměstnání po dobu ne delší šesti týdnů, nepřerušuje, vlastně nepřetrhuje čekací dobu, v souzeném případě netrvalo přerušení zaměstnání podle §§ 902 a 903 obč. zák. přes šest týdnů, protože se dne 27. již pracovalo a posledním dnem šesti-týdenní lhůty byl 26. květen 1925. Jest proto právní názor prvního soudce nesprávný a bylo návrh žalované strany již z tohoto důvodu zamítnouti. Avšak i z jiného stanoviska jest odvolání ospravedlněným. § 1 (2) cit. zák. mluví o přerušení zaměstnání. Jak první soud právem uznal, jest událostí, kterou toto přerušení zaměstnání začalo, stávka vyhlášená dne 14. dubna 1925. Stejným způsobem musí tudíž událost, kterou stávka (výluka) byla skončena, býti považována za událost přerušení zaměstnání končící a touto událostí jest smlouva mezi stranami ze dne 25. května 1927, podle níž byla stávka prohlášena za skončenou a ustanoveno, že práce započne dne 27. května. Toto ustanovení, odůvodněné technickými důvody, není na překážku toho, že dělníci ode dne skončení stávky (výluky) byli zase zaměstnanci žalované firmy, a nelze dobu přerušení zaměstnání počítati až do toho dne, kdy práce byla skutečně zase započata. Opačný názor prvního soudu jest mylný, odporuje významu skončení stávky pro poměr mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Podle tohoto výpočtu, skutečnému stavu věci odpovídajícího, netrvala lhůta, po kterou žalobci nebyli u žalované firmy zaměstnání, ani šest týdnů, nýbrž nanejvýše 41 dnů, při čemž lze ponechat stranou otázku, nemá-li se podle § 903 první věta obč. zák. počítati ve prospěch žalobců i den 25. května 1925, kdy byla výluka skončena. Protože doba, podle § 1 (2) cit. zák. rozhodná, netrvala ani šest týdnů, dozajista ne přes šest týdnů, jest odvolání ospravedlněné a bylo mu proto vyhověno, aniž by bylo zapotřebí zabývati se ještě otázkou, jaký význam má okolnost, že den prvního května, podle § 3 cit. zák. pro posouzení nároku dělníků rozhodný, spadl právě do doby, kdy žalobci nebyli zaměstnání u žalované firmy.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu a sice v ten rozum ve věci samé, že se zjišťuje, že stávkou v podniku žalované strany dne 14. dubna 1925 zahájenou, za které žalobci u žalované firmy nepracovali od 14. dubna 1925 do 26. května 1925 včetně a práci dnem 27. května 1925 nastoupili, při čemž v této době jinde zaměstnání nebyli, přestali býti žalobci trvalými zaměstnanci žalované firmy se služební dobou více než patnáctiletou ve smyslu zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n., že nárok žalobců na roční osmidenční placenou dovolenou po právu nepozůstává a že jsou žalobci povinni to uznati.

#### D ů v o d y:

Jde o výpočet doby šesti týdnů, po kterou může zaměstnání podle § 1 (2) zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. o placené do-

volené zaměstnanců býti přerušeno, aniž by nastalo přetržení čekací doby, takže nastává pouze stavění této doby a nárok na dovolenou vzniká, jakmile doba, po kterou stavění trvalo, byla dosloužena (roz. podle § 3 zpravidla — vyjmouc případ nastalého posunutí podle § 12 možného — po 1. květnu). Poněvadž při každé i speciální otázce třeba vždy znáti obsah celého zákona, jenž vždy tvoří nedílný celek, takže často jedno ustanovení vysvětluje nebo doplňuje se druhým, nebude od místa, odkázati především na zdejší rozhodnutí čis. 6188 sb. n. s., jehož pročtením nabude se pohledu do dílny zákona a usnadní se pochopení jeho obsahu. Rozhodný skutkový stav jest tento: Jak nesporno, byla v kritickém čase pracovní doba v továrně žalované strany od 7 do 12 dopoledne a od 1 do 4 $\frac{3}{4}$  odpoledne. Jak žalobci sami při svém výslechu jako strana udali, pracovali dne 14. dubna 1925 toliko dopoledne, na to se v době polední přestávky mezi 12 a 1 hodinou odebrali s ostatními dělníky do dělnického domu, kde kolem třetí hodiny zahájena schůze (debata), na níž mezi třetí a čtvrtou hodinou usneseno, že se zahajuje generální stávka, načež ovšem ani žalobci práci toho dne již nenastoupili. Z toho vyplývá, že dne 14. dubna 1925 odpoledne vůbec nepracovali a celou odpolední pracovní dobu od 1 hodiny do 4 $\frac{3}{4}$  zameškali. Bezesporno jest, že žalovaná žalobce za stávky dnem 21. dubna 1925 propustila a že stávka skončena ujednáním ze dne 25. května 1925 a práce opět nastoupěna dne 27. května 1925. Podle toho nebylo pracováno: dne 14. ledna celé odpoledne, tedy  $\frac{1}{2}$  dne (3 $\frac{3}{4}$  hod.), pak v nepřetržité posloupnosti po tomto půldni do 15. dubna včetně až do 26. května včetně tudíž 42 dny, dohromady tedy 42 $\frac{1}{2}$  dne. Co se týče především otázky skutkové, jest bezesporno vše, co tuto uvedeno, neboť sporným byl mezi stranami pouze den 14. dubna, o němž žalovaná tvrdila, že žalobci toho dne již ani dopoledne nepracovali, kdežto žalobci tvrdili, že pracovali až do 13 hod. (podle starého počtu do 1 hodiny) odpolední, což však při svém výslechu jako strana opravili tak jak shora udáno, že mezi 12 a 1 odebrali se do dělnického domu. I to, co strana udá při svém výslechu k důkazu, jest udáním strany a, pokud je to v její neprospěch, doznáním, které sprostňuje důkazu (§ 266 c. ř. s.), takže zjišťování ve smyslu § 272 c. ř. s. není třeba, a když některá stolice, nedbajíc tohoto předpisu zákona o významu doznání nebo doznání přehlédnuvši »zjištění« jemu odporující učiní, není rozhodným toto »zjištění«, nýbrž doznání strany, takže i dovolací soud, jenž zjištění nižších stolic přezkoumávati nemůže, je vázán toliko tímto doznáním strany, nikoli však nemístně učiněným »zjištěním«. To bylo podotknouti proti stanovisku žalující strany, která v dovolací odpovědi míní, že nejvyšší soud je vázán »zjištěním«, na němž založil své rozhodnutí odvolací soud, že žalobci dne 14. dubna řádně pracovali, nehledíc k tomu, že se takovéto »zjištění« vůbec v rozsudcích nižších stolic nenalézají, ježto obě, vycházejíce od prohlášení stávky jako rozhodné skutečnosti, práci žalobců dne 14. dubna vůbec nezjišťovaly, ačkoli řada svědků potvrdila, že pracovali žalobci vskutku až do 12 hodin v poledne. Co se týče právní otázky, první soudce míní, že za-

lobci, vstoupivše mezi třetí a čtvrtou hodinou odpolední do stávky v tu dobu vyhlášené (usnesené), přerušili tím okamžikem pracovní poměr a že tedy nejméně 45 minut ( $\frac{3}{4}$  hodiny po odbití 4 hodin odpoledne) nebyli toho dne již v služebním poměru, a když nastoupili práci teprv zase až 27. května, trvalo přerušení pracovní doby 42 dní a 45 minut, tedy o těchto 45 minut více než 6 neděl, čekací doba byla tudíž přetržena a žalobci nemají nároku za rok 1925/1926 na osmidenní placenou dovolenou (nýbrž jen na šestidenní, ježto se jim nemůže čítati patnáctileté zaměstnání podle § 2, nýbrž jen roční od opětného vstupu do práce) a vyhověl proto prvý soudce mezitímnímu návrhu žalované na určení, že patnáctiletá doba čekací přetržena, při čemž držel se staršího znění návrhu místo znění nového. Odvolací soud vytýká prvému soudci, že kouskuje den 14. dubna, výpočet a momento ad momentum odporuje prý § 902 obč. zák., podle něhož, když stávka začala v úterý dne 14. dubna, končí šestinedělní lhůta zase v úterý dne 26. května, jehož vypršením nastaly prý podle § 903 obč. zák. právní následky zmeškání lhůty, takže stačilo, když 27. května začali žalobci opět pracovati. Ale lze prý počítati také tak, že, když událostí, kterou přerušení zaměstnání začalo, je stávka, je počítati stávku také za událost přerušení zaměstnání končící, takže, když stávka začala 14. dubna a skončena smlouvou ze dne 25. května, jde tu nejvýš o 41 dnů. Mají tedy žalobci, míní odvolací soud, nárok na osmidenní dovolenou, neboť přetržení patnáctileté doby čekací nenastalo, a zamítl proto mezitímní návrh žalované. K těmto názorům nižších stolic nelze však přisvědčiti, neboť důsledně provedeny vedly by k nehorázným výsledkům, k právním nemožnostem, což dokazuje jejich právní mylnost. Neprávem mluví prvý soudce o přerušení pracovního (služebního) poměru, když zákon sám (§ 1 odst. 2) mluví pouze o přerušení zaměstnání a o opětném nastoupení práce nebo služby, což se vztahuje prostě na faktický výkon zaměstnání (= práce nebo služby), nehledíc k tomu, zda a jaký účinek to má na trvání právního poměru. Tomu svědčí i § 6, jednající o důvodech, jež přerušení (zameškání) zaměstnání omlouvají (srovnej shora rozh. čís. 6188). Poněvadž jde o přerušení zaměstnání, které může nastati všelijak, ale vždy musí podle pojmu svého záležeti v nevykonávání zaměstnání (= služby nebo práce), kladou nižší stolice neprávem začátek přerušení zaměstnání do vypuknutí stávky a odvolací soud dokonce i konec přerušení zaměstnání do ukončení stávky. Dejme tomu, že by se byli dělníci v dělnickém domě radili ještě dva, tři dny, než by byli stávku usnesli, a byli by ji vyhlásili na př. teprve 17. nebo 20. dubna, ale do práce nešli stejně již odpoledne 14. dubna: tu by podle názoru nižších stolic přerušení zaměstnání nastalo až 17. nebo 20. dubna, ačkoli již před tím vzdálení z práce trvalo přes dva, pokud se týče přes pět dní. Zřejmo, že jest rozhodna jen absence, nikoli však její motiv, ať jest jakýkoli, jen když její příčina nezakládá omluvný důvod § 6, ježto omluvené přerušení nemá nepříznivých následků, ani nestavíc neřkuli přetrhujíc čekací dobu. Ale i v tom je odvolací soud na omylu, že užívá předpisů §§ 902 a 904 obč. zák. Tyto stanoví: § 902, že při lhůtě určené

podle ní nepočítá se den, na který připadá událost, od níž lhůta počíná běžeti, a při lhůtě určené podle týdnů konec její připadá na onen den posledního týdne, jenž se pojmenováním shoduje se dnem události, od níž lhůta počala běžeti; § 903, že právní následky nesplnění závazku nebo zmeškání nastanou teprv uplynutím posledního dne lhůty. Tyto předpisy vztahují se již podle svého znění výlučně jen na lhůty. Lhůtou však je doba ustanovená k právnímu úkonu, ať hmotněprávnímu nebo formálnímu, takže po marném jejím uplynutí nastávají nepříznivé následky, na př., zmeškána-li lhůta k zaplacení dluhu, musí se platiti úroky z prodlení, nepodána-li žaloba v čas, nastává prekluse nebo promlčení žalobního nároku, nepodán-li v čas opravný prostředek, vchází výrok soudu v právní moc a pod. Jinak však tomu, jde-li prostě o trvání jistého stavu neb výkonu neb události, na př. jak dlouho trvalo zemětřesení, zatmění slunce, soudní stání, pochozí komise, sezení správní rady a pod. Má-li trest vězení trvati tři dny, nelze jej počítati podle § 902 tak, že by se den nastoupení trestu nečítal, neboť kdyby byl nastoupen ráno v 8 hodin, trval by o 16 hodin déle než 3 dny, což jest nehorázné. Rovněž, je-li doba trestu vyměřena podle týdnů neb měsíců, musí vězněnec propuštěn býti v hodinu, kterou nastoupil. Sezení honorují se zpravidla podle hodin a jen je otázkou, zda zlomky hodiny přicházejí v úvahu: advokátní tarif čítá každou začatou hodinu za plnou. § 27 not. tarifu čítá úkony netrvající přes půl dne za celý den, § 28 hledí vůbec k délce času. Ale i když se úkony na př. sezení honorují podle dnů, není tím řečeno, že, trvá-li přes jeden den, na př. jeden a čtvrt dne, toto plus zůstane nepovšimnuto. Také dělnická práce počítá se podle hodin, zvláště dnes, kdy je zákonem stanovena osmihodinná pracovní doba, pročez platí se také zvláště za hodiny přes čas. Jde-li tedy v § 1 (2) zákona o dovolené zaměstnanců o to, jak dlouho přerušení zaměstnání trvalo, nejde o lhůtu, nýbrž prostě o trvání, délku přerušení, o dobu, po kterou práce nekonána, nejde o dies, nýbrž tempus, a tato doba, zkrátka doba absence trvala, jak nahoře vypočteno, 42 a půl dne, tedy o půl dne více než 6 neděl. Nepočítati tohoto půl dne jest již proto nemožno, že ani mzda nemůže za tu dobu býti požadována, ale to právě jen proto, že práce nebyla konána, ale byl by v tom rozpor, zde k nekonání práce hleděti, v otázce po délce absence, která právě záleží v nekonání práce, však nehleděti. Nejde-li v § 1 (1) cit. zák. vůbec o lhůtu, mohlo o ni v souzeném případě jíti tím méně, ani žalobci, byvše dnem 21. dubna propuštěni, v pracovním poměru od toho dne k žalované nebyli a neměli proto ani povinnosti ani práva práci konati, nemohlo tedy vůbec jíti ani o splnění závazku ani o zameškání. Než konečně i kdyby se čítalo podle § 903 obč. zák., nemá odvolací soud pravdu: sámť správně podle doslovu předpisu toho praví, že právní účinky nesplnění závazku nebo zmeškání nastávají »vypršením posledního dne lhůty, v souzeném případě uplynutím dne 26. května 1925«. Aby tudíž účinky ty uplynutím tohoto dne nenastaly, byli by musili žalobci nastoupiti práci ještě dne 26. května 1926, jest však bezesporo, že nastoupili teprve následujícího dne 27. května, takže účinky o půl

nocí (vlastně, ježto nastoupiti bylo možno jen do  $4\frac{3}{4}$  hodin odpoledne, udeřením  $4\frac{3}{4}$  hodin odpoledne) již nastaly. Přeceť, kdyby byl kdo měl od 14. dubna do šesti neděl zaplatiti dluh, byl by ho musil, by účinky prodlení nenastaly, zaplatiti ještě 26. dubna, takže prodlení již nastalo, platil-li teprv 27. dubna. Toto přirovnání nejlépe dokazuje neudržitel-nost názoru odvolacího soudu, jenž § 903 i tam, kde platí, svádí na scestí. Ana tedy absence trvala šest neděl a půl dne, nebyla čekací doba stavěna, nýbrž přetržena, takže běžela nově teprve od 27. května 1925 a neměli žalobci v roce 1926 nárok na osmidenní dovolenou, který si činí, nýbrž prostě na šestidenní, kterou dostali. V rozhodnutí čís. 6188 sb. n. s. shora citovaném šlo sice také o osmidenní dovolenou, avšak hned za první rok, výluka, v níž záleželo přerušení zaměstnání, trvala od 18. dubna do 15. června 1925 a šlo o dovolenou za rok 1924/1925, tedy hned po absenci, a tu v rozhodnutí tom doličeno, že rozhodným je podle § 3 zákona den 1. května, od toho že se čítá doba čekací na-zpět, a když 1. květen absenci přetínal a spadalo do doby před tento den pouze 13 dnů, nebyla pro rok 1924/1925 čekací doba přetržena, nýbrž pouze stavěna a lze dobu, po kterou stavení trvalo, oněch 13 dní, po 1. květnu odsloužiti a přísluší pak dovolená. To, že v roce násle-dujícím 1925/1926 po tomto odsloužení bude absence čítati 46 dní, tedy přes 6 neděl, že si odpyká žalobce teprve v tom roce, protože v něm nastalo přetržení čekací doby, a jen otázkou že bude, počne-li nový čekací rok (při němž by pak šlo již jen o šestidenní dovolenou, k níž stačí 1 rok zaměstnání) již od 28. června 1925, kdy po výluce, končivší dne 15. června, oněch 13 dní bude odslouženo, či teprv od následujícího 1. května, kteráž otázka, ježto pro rozhodnutí sporu o dovolenou za 1924/1925 byla lhostejna, řešena nebyla. Tam šlo tedy o dovolenou bezprostředně po absenci a to o dovolenou osmidenní, vyžadující če-kací dobu patnáctiletou, kdežto pro následující rok již by se bylo jed-nalo jen o dovolenou šestidenní, vyžadující jen čekací dobu 1 roku. V souzeném případě však, kde absence trvala od 14. dubna odpoledne do 26. května 1925 včetně, nejde o dovolenou hned za rok 1924/1925, která by měla býti udělena ještě v roce absence 1925, nýbrž až pro rok následující 1925/1926, jež udělena býti měla teprve v roce 1926 a jež šesti dny vzhledem k uběhlému po přerušení novému čekacímu roku přiznána byla, takže jde jen o dva další dny, chybící do osmi dnů. Jak-koli tedy i zde 1. květen absenci přetínal, přece jde o případ jiný, totiž o druhý rok, pro který přerušení již by činilo přes šest neděl a který v onom případě nebyl předmětem sporu. To prvý soudce, jenž se roz-hodnutím čís. 6188 obírá, nepostřehuje, domnívaje se, že jde v obou o touž otázku, a nepochopiv, že se v onom rozhodnutí výslovně praví, že celá absence (46 dní) připadne pak k tíži druhému roku, ne tedy, jak on míní, že by obě části absence, i ta, jež spadá před, i ta, jež spadá za 1. květen, byly posuzovány o sobě a, nečiníce žádná 42 dní, byly vždy jen »lhůtou stavěcí«. Na otázku dosloužení, když nejde o dovo-lenou hned pro rok absence, tedy nepřijde a proto tu rozhodnutí čís. 6188 nemá místa, ne proto, proč míní prvý soudce. Že nemůže býti řeči o zá-

vazném uznání žalované firmy, že patnáctiletá pracovní doba přetržena nebyla, dovodil již odvolací soud, na jehož důvody v tom směru se odkazuje, s tím podotknutím, že, jestliže si žalovaná firma přetržení doby a svou výhodu z toho plynoucí hned neuvědomila, neznamená to ještě, že chtěla své právo zadati.

### Čís. 7775.

#### Pozemková reforma.

I věřitelům jest Státní pozemkový úřad povinen platiti jen 4% úrok za dobu od převzetí nemovitosti do zaplacení příkázaných částek. Nárok na úroky dlužno uplatňovati i tu v rozvrhovém řízení a není přípustno nechati rozvrhové usnesení, opomíjející nárok, vejíti v právní moc a teprve potom domáhati se nároku žalobou, leč že by byl vznesen odpor, odkázán na pořad práva a žaloba nebyla ve lhůtě podána. V takovém případě může býti kdykoliv až do promlčení nároku podána žaloba na toho, kdo vypadnutím odporovatele došel uspokojení.

Byla-li podána nepřipustná žaloba o úroky, oba nižší soudy však uznaly přípustným pořad práva, jest tím sice dovolací soud vázán, jest však přes to žalobu zamítnouti pro preklusi.

Třebas v dohodě o převzetí zabraného majetku bylo stanoveno, že na Státní pozemkový úřad přecházejí povinnosti veřejnoprávní a soukromoprávní, spojené s držbou převzatých nemovitostí, nevzešla tím Státnímu pozemkovému úřadu povinnost platiti vyšší úrok než 4%.

(Rozh. ze dne 10. února 1928, Rv II 798/27.)

Vlastníci zabraného majetku domáhali se žalobou na eráru zaplacení 7% úroků z přejímací ceny. Procesní soud prvé stolice přiznal žalobcům pouze 4% úrok, odvolací soud přisoudil žalobcům 7% úrok.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalovaného eráru potud, že uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobcům 4% úrok k rukám berního úřadu v K.

#### Důvody:

Při rozvrhu přejímací ceny za převzaté nemovitosti, jenž se děje v řízení nesporném (§ 47 náhr. zák.), má rozvrhový soud při pohledávkách příkázaných k hotovému zaplacení přikázati zároveň úroky, které Státní pozemkový úřad za dobu od převzetí nemovitosti do zaplacení příkázaných částek má platiti. Úrok tento činí vzhledem k § 59 a 60 náhr. zák. 4%, poněvadž, kdyby věřitelů nebylo a přejímací cena připadla vlastníku, náleží platiti jen tento 4% úrok, věc však nemůže býti jiná, když věřitelé tu jsou a úrok jest platiti jim na místě vlastníku, na jehož účet se jim vyplácí (rozh. čís. 7290 sb. n. s.). Nárok na tento 4% úrok musí se však uplatňovati v řízení rozvrhovém zrovna tak jako